

РЕШЕНИЕ

№ 131

гр. Велико Търново, 08.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на седми ноември през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ СТОЯНОВА

Членове: АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ.
ГРИГОРОВ
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Е. Ив. Д.
като разгледа докладваното от ХРИСТО ТОМОВ Наказателно дело за
възобновяване № 20224000600195 по описа за 2022 година

и на основание данните по делото и закона за да се произнесе, взе
предвид следното:

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК по искане на
осъдения К. М. К. и на упълномощения му защитник адвокат Р. Д. Б. от АК -
Габрово за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД №
96/2022 г. по описа на Окръжен съд гр.Габрово и отмяна на Присъда №
260035 от 24.06.2021 г. постановена по НОХД № 605/2020 г. на Районен съд
град Габрово.

С искането са заявени касационни основания за възобновяване на
делото по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието на
първите две точки в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, за такива във
връзка с нарушаването на закона и с допускането на съществени нарушения
на процесуалните правила.

По повод на оплакването за нарушаване на закона по чл. 348, ал. 1, т. 1
от НПК, това по т. 2, че са допуснати съществени нарушения на
процесуалните правила, се излагат доводи в негова подкрепа, че в първата и

въззивната инстанция производството по отношение на тогава подсъдимия К. е било опорочено при формиране вътрешното убеждение на двете инстанции по същество, проведено в нарушение правилата на процеса, като при това неправилно е приложен материалния и процесуалния закон, а изводите на първоинстанционния и въззивния съд относно правно значимите факти са изведени в нарушение на изискванията на чл. 14, ал. 1, във вр. с чл. 13, ал. 2, във вр. с чл. 16, както и чл. 107, ал. 5 от НПК, като са допуснати съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила при формиране вътрешното убеждение на двете инстанции по същество, при липса на мотиви, а решението на въззивния съд не отговаря на стандарта на чл. 339, ал. 2 от НПК. Тези нарушения се определят от защитника за съществени, тъй като са довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия, и не са били отстранени.

Твърди се, че Присъда № 260035 от 24.06.2021 г. постановена по НОХД № 605/2020 г. на Районен съд град Габрово и мотивите към същата са неправилни, като вътрешното убеждение на съда е изградено на неправилно тълкуване и прилагане на материалния и процесуалния закон. В този смисъл, неправилни, нелогични и необосновани се явяват и мотивите на Решение № 43/30.06.2022 г. по ВНОХД № 96/2022 г. по описа на Окръжен съд гр. Габрово. В първоинстанционния и въззивния съдебен акт липсват достатъчно мотиви, като при това неправилно е приложен материалния и процесуалния закон. Липсата на коментар на всяко едно възражение прави акта на съда немотивиран, а от тук и неправилен..

Излагат се аргументи относими към направеното твърдение и подкрепящи го такива, свързани с констатацията, че въпреки наличието на точно възпроизведената фактическа обстановка и от двете съдебни инстанции по същество, неправилно е бил приложен материалният закон. Това е така защото деянието, по отношение субективната си страна е останало недоказано. Правят се твърдения за липса на изготвени обосновки в тази насока от Районен съд град Габрово, а въззивната инстанция само е отразила, че подсъдимият К. М. К. е бил наясно за влезлите в сила спрямо него НП № 17-0341-000723/10.10.2017 г. и НП № 17-0341-000664 от 28.08.2017 г., като в случая ирелевантно било и нямало правно знамение, кое от двете е предхождало другото. Застъпва се становището от защитника, че и двете наказателни постановления /НП/ са издадени по повод на едно и също деяние, извършено и установено на 31.07.2017 г. с акт за установяване на административно нарушение № 889144 от същата дата, като и двете са влезли в сила на една и съща дата. В този аспект се подкрепя постановеното оправдателно решение на произнеслата се въззивна инстанция, предходен състав на Габровския окръжен съд, изхождайки от това, че и двете НП са постановени въз основа на една и съща фактическа обстановка, което прави невъзможно да се твърди, че в диспозитива на обвинителния акт едно от двете наказателни постановления е предхождало другото наказателно постановление, след като изобщо не е установено кое от тях кога е връчено, а

единственото което се знае е това, кога са влезли в сила, тоест на една и съща дата. Именно поради това и не се доказва субективната представа у дееца.

Такъв извод на Габровския окръжен съд, че не е било нарушено правото на защита на подсъдимия К. касателно липсата на изписване в диспозитива на обвинителния акт на Наказателно постановление № 16-0341-000465/20.06.2016 г., е напълно неправилен и в противоречие със закона, водещ до грубо нарушаване правото на защита, опорочавайки желанието на състава на въззивния съд да коментира наведените възражения. Тук въззивният съд се е опитал да предположи знанието на подсъдимия със съставения му АУАН № 889144, изхождайки от предходно НП от 20.06.2016 г., без това обстоятелство да е отразено в диспозитива на обвинителния акт. К. обаче не е бил привлечен в процесуалното качество на обвиняем/подсъдим за деяние касаещо Наказателно постановление № 16-0341-000465/20.06.2016 г., а за деяние, отнасящо се до НП № 17-0341-000723/10.10.2017 г. и до НП № 17-0341-000664 от 28.08.2017 г.. Всичко това в разглеждания случай, неотразяването в диспозитива на обвинителния акт на Наказателно постановление № 16-0341-000465/20.06.2016 г., прави деянието недоказано и откъм своята обективна страна, т.к. все пак подсъдимият се защитава по обвинението такова, каквото е внесено. Не е имало обвинение в акта за Наказателно постановление № 16-0341-000465/20.06.2016 г., поради което и не може да има осъдителен извод за посочените в диспозитива на обвинителния акт наказателни постановления, които се основават на една и същата фактическа обстановка, връчени са в един момент същи момент и са произлезли от един и същи АУАН. Това според адвокат Р. Д. Б. прави деянието недоказано и от обективна страна.

Този съд както се посочва в искането, при тези изложени дотук факти е нямало как да твърди, че е налице субективната представа за деянието и то при форма на вината пряк умишъл. В тази насока са и разсъжденията, че не са събрани достатъчно писмени и/или гласни доказателства, още повече при липсата на изявление на осъденото лице да е знаело кое НП е влязло първо в сила с оглед момента на неговото връчване. Няма как да се твърди още и, че осъденото лице е имало субективната представа поради обстоятелството, че същото е било наясно с прекратеното срещу него ДП № 347/2017 г. по описа на РУ на МВР - Севлиево.

Излага се от защитника, в подкрепа на посочените твърдения и като аргументи, по отношение първоначалния момент поставящ началото на наложените с наказателните постановления наказания, че никъде в справката картон на водача, не е било отразено кое НП, от кога е започнало да действа. Единствено е налице препращане към лист 29 от досъдебното производство, в който има такова посочване. Именно в тази насока според адвокат Б. е следвало да бъде изградено и обвинението, като такова, че подсъдимият е управлявал моторното превозно средство на 26.01.2020 г., след като са му били наложени наказания с НП № 17-0341-000723/10.10.2017 г., влязло в сила на 28.12.2017 г., когато К. е наказан с глоба на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 от

ЗДвП, наложена за нарушението, изразило се в управление на МПС на 31.07.2017 г., след като е бил лишен по административен ред от тази възможност, от това негово право, което станало с НП № 16-0341-000465/20.06.2016 г., а не както грешно е било посочено в обвинителния акт, с НП № 17-0341-000664/28.08.2017 г., влязло в сила също на 28.12.2017 г..

След като е липсвало повдигнато такова обвинение, то няма как да се твърди от съдилищата, че деянието е доказано от своята обективна страна.

По отношение на възприетото от съдилищата съждение за неприложимост на разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, се поддържат от защитата наведените възражения, изразяващи се в обстоятелството, че в конкретния случай е налице благоприятстваща разпоредба за осъденото лице, като двата състава на описаните деяния са сходни и допускат приложимостта на административно наказание. В конкретния случай не се изисква тъждество на двете норми, а е достатъчно наличието на сходни принципи, които да обусловят административната отговорност, за сметка на наказателната такава. Поддържа се на следващо място в искането и оплакването, че интерпретациите относно наложеното наказание са неправилни и в нарушение на горепосочените принципи. В действителност, при приемане, че деянието е извършено от К. виновно, то неправилно е определено такова наказание в размер на 10 месеца проба с изпълнение на двете пробационни мерки и отнемане на СУ на МПС за срок от 1 /една/ година. Това е така защото, на първо място Габровският окръжен съд, е констатирал липсата на обсъждане както на съдимостта на лицето, така и на справката картон на водача относно това деяние. Тук въззивната инстанция обаче не е обсъдила сравнително дългия период от време, който е изтекъл от датата на инкриминираното деяние и времето, през което е осъществено същото. От тук и се твърди, че не е правилно индивидуализирано наложеното наказание, като е трябвало същото да бъде определено при неговия минимален размер.

В заключение защитникът адвокат Р. Д. Б. моли съда след като се запознае с неговите възражения, да възприеме изложените доводи и аргументи и се произнесе със своя краен акт, като при условията на алтернативност предлага оправдаването на подсъдимия в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда; отмяната на Решението по ВНОХД № 96/2022 г. по описа на Окръжен съд гр. Габрово, а оттам и отмяна на Присъда № 260035 от 24.06.2021 г. постановена по НОХД № 605/2020 г. на Районен съд град Габрово, като се признае осъденото лице за невинно, и му се наложи административно наказание; или изменение на въззивното решение, а от тук и на присъдата, като се намали размера на наложеното наказание от 10 на 6 месеца проба с двете задължителни пробационни мерки, както и лишаването от право да се управлява МПС за срок от 6 месеца.

В съдебно заседание осъденият К. М. К. и упълномощеният му защитник адвокат Р. Д. Б. от АК - Габрово поддържат искането за

възобновяване на делото и молят то да бъде уважено.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага съдът да го остави без уважение.

В последната си дума осъденият К. заявява, че поддържа изцяло казаното от защитника, твърди че си е намерил работа извън пределите на страната но наложеното наказание „Пробация“ възпрепятства започването □, няма какво друго да добави и моли делото да бъде възобновено.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него са заявени основания за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието на първите две от трите точки в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, във връзка с нарушаването на закона, с допускането на съществени нарушения на процесуалните правила. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото си, искането за възобновяване на делото е неоснователно по следните съображения:

С Присъда № 260035 от 24.06.2021 г. постановена по НОХД № 605/2020 г. по описа на Районен съд - гр. Габрово, подсъдимият К. М. К. с ЕГН ***** е признат за виновен в това, че на 26.01.2020 г. в гр. Габрово по ул. "Свищовска" управлявал МПС - лек автомобил "БМВ 530Д" с рег. № ЕВ 2564 ВК в срока на изтърпяване на наказание "лишаване от право да управлява МПС", наложено му с наказателно постановление № 17-0341-000664/28.08.2017 г., влязло в сила на 28.12.2017 г., след като е наказан за същото деяние по административен ред с наказателно постановление № 17-0341-000723/10.10.2017 г., поради което и на основание чл. 343в, ал. 1, във връзка с чл. 55, ал. 1, т. 2, б."б" от НК съдът го осъдил на пробация със следните пробационни мерки:

Задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от десет месеца с периодичност два пъти седмично;

Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от десет месеца.

На основание чл. 55, ал. 3 от НК съдът не наложил на подсъдимия наказание глоба.

Със същата присъда и на основание чл. 343г от НК Районен съд - гр. Габрово лишил подсъдимия К. от право да управлява МПС за срок от една

година.

С присъда № 18 от 15.12.2021 год. постановена по ВНОХД № 192/2021 год. на Габровски окръжен съд, въззивният съд отменил изцяло Присъда № 260035 от 24.06.2021 година, постановена по НОХД № 605 по описа за 2020 година на Габровски районен съд, вместо което признал подсъдимия К. М. К., с ЕГН ***** за невинен в това, на 26.01.2020 г. в гр. Габрово по ул. "Свищовска" да е управлявал МПС - лек автомобил „БМВ 530Д“ с рег. № ЕВ 2564 ВК в срока на изтърпяване на наказание „Лишаване от право да управлява МПС“, наложено му с наказателно постановление № 17-9341-000664/28.08.2017 г., влязло в сила на 28.12.2017 г., след като е наказан за същото деяние по административен ред с наказателно постановление № 17-0341-000723/10.10.2017 г. и го оправдал по така предявеното му обвинение по чл. 343в, ал. 1 от НК.

С решение № 71 от 20.05.2022 г. постановено по н. д. № 196/2022 г., на ВКС, I н. о., НК, състав на ВКС с докладчик съдията С. И. отменил оправдателната присъда под № 18/15.12.2021 г. по ВНОХД № 192/2021 г. на Окръжен съд – Габрово и върнал делото на въззивната инстанция, Окръжен съд – Габрово, за ново разглеждане от друг състав и от стадия на съдебното заседание.

С решение № 43/30.06.2022 год. постановено по ВНОХД № 96/2022 година на Габровски окръжен съд, друг състав на въззивния съд на основание чл. 334, т. 6, във вр. с чл. 338 от НПК потвърдил изцяло Присъда № 2 от 14.01.2022 год., постановена по НОХД № 198/2021 год. по описа на Районен съд - гр. Габрово.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл. 412, ал. 2, т. 1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и присъдата на първоинстанционния съд.

Оплакванията за допуснато нарушаване на закона по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и неправилно приложение на материалния и процесуалния закон, за допускането на съществени нарушения на процесуалните правила по т. 2, и направените твърдения за това, са лишени от основание. Липсват претендираните за допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния и процесуалния закон, както и такива съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд, от втория по ред въззивен състав постановил потвърдителното решение, а и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила отнасящи се за въззивното производство. Първоинстанционният съд, в съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107 от НПК, е допуснал и събрал необходимите според него доказателства, макар и не всички, необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и въззивното решение под № 43

от 30.06.2022 г., вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил съображенията си защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля и не кредитира. Габровският окръжен съд в състава си от 30.06.2022 г., в пределите на въззивната проверка по чл. 314 от НПК, проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение подробно са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е посочил причините, поради които ги приема за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл. 303 от НПК, както се твърди понастоящем в искането на адвокат Б..

Претендираният от защитата на осъдения К. М. К. недостатък на първоинстанционния акт – присъдата на Районен съд Габрово и на въззивния съдебен акт - липса и противоречие на мотиви, не е налице.

Настоящият съдебен състав счита за необходимо да изложи най-напред фактологията по начин по който тя е установена с доказателствата по делото, основно писмените такива, и едва след това да прави съответните правни и други изводи, както по казуса така и по възраженията съдържащи се в искането на защитник адвокат Р. Д. Б. от АК - Габрово.

Цялото административно наказателно производство срещу тогава подсъдимия К. М. К. започнало на 10.02.2016 г. за извършено от него нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП затова, че на посочената дата около 11:15 часа в гр. Габрово е управлявал МПС - лек автомобил "БМВ 530Д" с рег. № ЕВ 26****, негова собственост, с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно 1,07 на хиляда /промила/, което било установено с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с инв. № 0045. Бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 88453/10.02.2016 г. за нарушението по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 16-0892-000033/11.02.2016 г., на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, на К. била наложена санкция – временно отнемане на свидетелството

за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 6 /шест/ месеца, което отнемане реално станало веднага. С Наказателно постановление /НП/ № 16-0892-000092/31.03.2016 г. на подсъдимия били наложени административни наказания по чл. 174, ал. 1 от ЗДвП - глоба в размер на 500 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, а на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП и глоба в размер на 10 лева. Според писмо с рег. № 264р-2085/29.01.2020 г. на Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Габрово /на лист 29 от ДП/, това наказание лишаване от правоуправление е изпълнявано за периода 10.02.2016 г. - 10.08.2016 г. Постановлението е връчено на лицето на 21.04.2016 г. и е влязло в сила на 29.04.2016 г.

На 08.06.2016 г., тоест в срока на лишаването, подсъдимият К. М. К. в гр. Севлиево отново управлявал лек автомобил "БМВ 530Д" с рег. № ЕВ 26****, без да притежава свидетелство за управление /отнето му преди това/, като този път отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство, а по-късно и отказал да му бъде взета кръв за химически анализ. С НП № 16-0341-000465/20.06.2016 г., издадено от началник сектор в ОД на МВР - Габрово, влязло в сила на 04.04.2017 г., К. бил наказан за извършените на 08.06.2016 г. нарушения на правилата за движение по пътищата, както следва: за деянието по чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - глоба в размер на 200 лева, за деянието по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП глоба в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, а за деянието по чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - глоба в размер на 10 лева. Според писмото с рег. № 264р-2085/29.01.2020 г. на Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Габрово /на лист 29 от ДП/, наказанието лишаване от правоуправление по това постановление е изпълнявано за периода от 11.08.2016 г. до 11.08.2018 г.

С налагането на административното наказание по чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - глоба в размер на 200 лева, подсъдимият "изчерпил" възможностите си да управлява МПС в срока на лишаване от право да управлява такова превозно средство и да бъде наказан само по административен ред.

Противно на очакваното от него поведение, на 31.07.2017 г., в срока на изтърпяване наказанието лишаване от правоуправление, К. М. К. извършил поредните нарушения на правилата за движение по пътищата като управлявал лек автомобил БМВ с рег. № ЕВ 20****, собственост на А. Х. А., с отнето свидетелство за управление на МПС, и отново отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство, като му е бил издаден и талон за медицинско изследване. По този начин той извършил нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП и по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за което му съставили акт за АУАН № 889144/31.07.2017 г. и спрямо него започнало административно наказателно производство.

С НП № 17-0341-000664/28.08.2017 г., влязло в сила на 28.12.2017 г., на К. били наложени наказания само по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП - глоба в

размер на 2 000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца. Според писмото с рег. № 264р-2085/29.01.2020 г. на Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Габрово /на лист 29 от ДП/, наказанието лишаване от правоуправление е изпълнявано за периода от 12.08.2018 г. до 12.08.2020 г.

За другото констатирано в АУАН нарушение, това по чл. 150а от ЗДвП първоначално не било издадено наказателно постановление, тъй като административно - наказващият орган /правилно според настоящия съдебен състав/ преценил, че се касае за престъпление по чл. 343в, ал. 1 от НК, поради което изпратил материалите по компетентност на РП - Севлиево.

С постановление от 05.10.2017 г. прокурорът при РП - Севлиево Т. П. прекратил досъдебно производство под № 347/2017 г. по описа на РУ на МВР - Севлиево, образувано срещу К. по данни за извършено на 31.07.2017 г. престъпление по чл. 343в, ал. 1 и/или ал. 2 от НК, като указал препис от постановлението да се изпрати на Началника на РУ на МВР Севлиево за ангажиране на административно-наказателната отговорност на К. по АУАН № 889144/31.07.2017 г.. Затова си свое поведение той правилно се мотивирал приемайки отсъствието на съставомерност на извършеното от К. деяние, то да е престъпление по чл. 343в, ал. 2 от НК, но необосновано се е произнесъл за отношението и връзката му със състава на ал. 1.

Това е така защото подсъдимият К. М. К. е лишен от правоуправление с Наказателното постановление /НП/ № 16-0892-000092/31.03.2016 г., изпълнявано за периода 10.02.2016 г. - 10.08.2016 г., лишаване продължило като наказание наложено за деянието осъществено на 08.06.2016 г. по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, през периода от 11.08.2016 г. до 11.08.2018 г. с НП № 16-0341-000465/20.06.2016 г..

В срока вече на това лишаване той е бил наказан по административен ред за същото нарушение извършено от него на 08.06.2016 г., тоест в срока на лишаването, когато отново управлявал лек автомобил "БМВ 530Д" с рег. № ЕВ 26****, без да притежава свидетелство за управление.

По този начин при констатираното на 31.07.2017 г. нарушение на правилата за движение по пътищата извършено от К., когато управлявал лек автомобил БМВ с рег. № ЕВ 20**** в срока на лишаването от правоуправление, с отнето свидетелство за управление на МПС, подсъдимият осъществил състава на престъплението по чл. 343в, ал. 1 от НК.

В този аспект направените в искането възражения от защитника адвокат Б., че е било нарушено правото на защита на подсъдимия К. касателно липсата на изписване в диспозитива на обвинителния акт на Наказателно постановление № 16-0341-000465/20.06.2016 г., с което е наложено наказанието по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП лишаване от право да управлява МПС, считано от 11.08.2016 г. до 11.08.2018 г., се явяват напълно неоснователни. Посочените в искането претенции относими според адвокат Б. към диспозитива на обвинителния акт, в който обвинението трябвало да бъде

такова, че К. е управлявал моторното превозно средство на 26.01.2020 г., след като са му били наложени наказания с НП № 17-0341-000723/10.10.2017 г., влязло в сила на 28.12.2017 г., когато подсъдимият е наказан с глоба на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, наложена за нарушението, изразило се в управление на МПС на 31.07.2017 г., след като е бил лишен по административен ред от тази възможност, от това негово право, което станало с НП № 16-0341-000465/20.06.2016 г., а не както грешно е било посочено с обвинителния акт, НП № 17-0341-000664/28.08.2017 г., всъщност са приложими именно за констатираното на 31.07.2017 г. нарушение на К..

Тогава при друга правна реакция на прокуратурата, би следвало да се изпише в диспозитива връзката на нарушението от 31.07.2017 г. с периода на лишаването от 11.08.2016 г. до 11.08.2018 г., което наказание реално е наложено с Наказателното постановление № 16-0341-000465/20.06.2016 г., деяние извършено по време не само в срока на лишаването но и след като е бил наказан по административен ред за същото нарушение извършено от него на 08.06.2016 г..

След като прокурорът при РП - Севлиево Т. П. прекратил досъдебно производство под № 347/2017 г. по описа на РУ на МВР - Севлиево с постановлението си от 05.10.2017 г. и указал препис от него да се изпрати на Началника на РУ на МВР Севлиево за ангажиране на административно-наказателната отговорност на К. по АУАН № 889144/31.07.2017 г., с НП № 17-0341-000723/10.10.2017 г., влязло в сила на 28.12.2017 г., подсъдимият бил наказан на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП с глоба в размер на 300 лева. Наказанието било затова, че той на 31.07.2017 г., в землището на гр. Севлиево, управлявал МПС след като е бил лишен по административен ред от тази възможност с НП № 16-0341-000465/20.06.2016 г., влязло в сила на 04.04.2017 г., като срокът на това лишаване е от 24 месеца.

На 26.01.2020 г. в гр. Габрово подсъдимият К. управлявал собствения си лек автомобил „БМВ 530Д“ с рег. № ЕВ 25**** по ул. „Свищовска“. Около 02:50 часа бил спрян за проверка от автопатрулен екип на РУ на МВР - Габрово, в състава на който бил свидетелят Х. З. Б.. След поискано съдействие, на мястото пристигнал и свидетелят Д. И. И. - полицай в сектор „ПП“ при ОД на МВР - Габрово. Полицейските служители установили самоличността на подсъдимия. При проверката К. не представил СУ на МПС и контролен талон. При направена справка било установено, че свидетелството му за правоуправление е отнето. На подсъдимия бил съставен АУАН № 109188/26.01.2020 г., който той подписал без възражения.

С оглед на изложеното дотук настоящата съдебна инстанция счита направените от адвокат Р. Д. Б. възражения визирани от него в искането за възобновяване, за изцяло неоснователни.

С решение № 71 от 20.05.2022 г. постановено по н. д. № 196/2022 г., на ВКС, I н. о., НК, състав на ВКС с докладчик съдията С. И. е отменил оправдателната присъда под № 18/15.12.2021 г. по ВНОХД № 192/2021 г. на

Окръжен съд – Габрово и върнал делото на въззивната инстанция, Окръжен съд – Габрово, за ново разглеждане от друг състав от стадия на съдебното заседание. При това е прието, че за да е съставомерно от обективна страна деянието по чл. 343в, ал. 1 от НК е необходимо деецът да управлява МПС в срока на изтърпяване на наказание лишаване от това право, след като е бил наказан по административен ред за същото деяние. В случая, елементите от състава на престъплението по чл. 343в, ал. 1 от НК са изпълнени в цялост, деянието е осъществено със сигурност от обективна страна. Деецът, правоспособен водач, на 26.01.2020 г. е управлявал МПС в срока на изтърпяване на наложеното му с НП № 17-0341-000664/28.08.2017 г., влязло в сила на 28.12.2017 г. наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, което наказание изтърпява до 12.08.2020 г.. Това се е случило, след като е бил наказан за същото деяние по административен ред с НП № 17-0341-000723/10.10.2017 г., /санкциониран на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП за установено с АУАН № 889144/31.07.2017 г. нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП - за управление на МПС, след като е бил лишен от това право по административен ред /отнето СУ на МПС с влязло в сила на 04.04.2017 г. НП № 16-0341-000465/20.06.2016 г./.

Предвид гореизложеното, касационният състав е счел, че при постановяване на оправдателната присъда тогава е нарушен материалния закон, което наложило отмяната □ и връщането на делото за ново разглеждане. Второстепенният съд според касационната инстанция, не е взел предвид, че визираните две административни наказания се изтърпяват поотделно и последователно. В подкрепа на изложеното е и разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН, според която когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, "наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях". Административните наказания не могат да бъдат кумулирани, както това е възможно за санкциите по НК на основание чл. 23 от НК. Изрично било упоменато при новото разглеждане съдът да съобрази изложената хронология и задължително да приложи материалния закон, както е указано по-горе.

Съгласно разпоредбата на чл. 355, ал. 1, от НПК „Задължителни указания на касационната инстанция“, при новото разглеждане на делото указанията на касационната инстанция са задължителни относно: стадия, от който трябва да започне новото разглеждане на делото; прилагането на закона, освен в случаите, когато се установят други фактически положения, както и относно отстраняване на допуснатите съществени нарушения на процесуални правила.

В конкретния и разглеждан случай новият въззивен съдебен състав на Габровския окръжен съд, при произнасянето си с Решение № 43/30.06.2022 г. по ВНОХД № 96/2022 г. не е установил други фактически положения, като аргументирано и подробно е взел отношение и се е произнесъл по всички направени пред него от защитника адвокат Б. и подсъдимия К. възражения.

Мотивите към Решение № 43/30.06.2022 г. постановено по ВНОХД № 96/2022 г. изцяло отговарят на изискванията на закона. Съдът е описал фактическата обстановка, такава каквато е приел за установена, след което е анализирал писмените доказателства, както и гласните доказателствени средства, обосноваващи обвинителната теза, в т.ч. и авторството на деянията - показанията на свидетелите полицейски служители Х. З. Б. и Д. И. И.; посочил е доказателствените факти, които се извеждат от тях, както и причините, поради които тези документи и показания са били кредитирани с доверие.

Неоснователен е упрекът, че въззивната инстанция не е подложила на критична преценка изводите на първостепенния съд - точно обратното, ГБОС е взел отношение по мотивите на РС - Габрово, като е посочил обосноваването си становище като въззивен съд, по отношение основанията за приложение на чл. 55 от НК, че такива не са били налице. Поначало изпълването на хипотезата на чл. 55 от НК предполага/предпоставя кумулативното проявление на две условия - наличието на изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства и убедителна констатация, че най-лекото, предвидено в закона наказание се явява несъразмерно тежко за подсъдимото лице. В разглеждания случай правилно проверяваният окръжен съд е приел, че е необходима кумулативност на двете условия. Посочените от районния съд в гр. Габрово смекчаващи обстоятелства /ниска степен на обществена опасност на деянието; емоционалното състояние на подсъдимия; неговата трудова и семейна ангажираност/, дори и да се приеме, че са проявени, не са нито изключителни, нито многобройни. Изцяло са игнорирани и необсъдени наличните отегчаващи обстоятелства като обремененото съдебно минало на К. М. К., включително и на такива осъждания за престъпления по транспорта; данните за издадените против него наказателни постановления за различни нарушения на правилата за движение по пътищата; проявите му сочещи на трайно и системно нарушаване на едни и същи установени в обществото правила на поведение. Точна е и констатацията на Окръжен съд Габрово с оглед на производството развило се пред въззивната инстанция, образувано само по въззивна жалба на подсъдимия, че поради това и не може да се преодолее забраната *reformatio in pejus*.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав не намира да са налице основанията по чл. 348, ал. 1, т. т. 1 и т. 2 от НПК.

По настоящото дело при извеждане на значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимия К. М. К. обстоятелства са спазени изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на първоинстанционния районен съд и на въззивната съдебна инстанция. В дейността както на Районен съд гр. Габрово, така и на въззивния съд по оценка на доказателствата и доказателствените средства не се констатира нарушения - не са надценени едни доказателства за сметка на други, като

осъществената интерпретация на доказателствения обем е според действителното му съдържание.

Настоящият съдебен състав не приема възражението на защитата, че въпреки наличието на точно възпроизведената фактическа обстановка и от двете съдебни инстанции по същество, неправилно е бил приложен материалният закон. Това според защитника е така защото деянието, по отношение субективната си страна останало недоказано. Липсвали направени обосновки в тази насока от Районен съд град Габрово, а въззивната инстанция само отразила, че подсъдимият К. М. К. е бил наясно за влезлите в сила спрямо него НП № 17-0341-000723/10.10.2017 г. и НП № 17-0341-000664 от 28.08.2017 г., като било ирелевантно в случая и нямало правно знамение, кое от двете постановления е предхождало другото. Неоснователно се явява становището на защитника акцентиращо на това, че не се доказва субективната представа у дееца именно защото и двете наказателни постановления /НП/ са издадени по повод на едно и също деяние, извършено и установено на 31.07.2017 г. с акт за установяване на административно нарушение № 889144 от същата дата, като и на това, че двете са влезли в сила на една и съща дата, изхождайки от обстоятелството, че и двете НП са постановени въз основа на една и съща фактическа обстановка, което прави невъзможно да се твърди, че в диспозитива на обвинителния акт едно от двете наказателни постановления е предхождало другото наказателно постановление, като изобщо не е установено кое от тях кога е връчено, а единственото което се знае е това, кога са влезли в сила, тоест на една и съща дата.

Подобно схващане няма как да бъде възприето за основателно поради изложените и посочени по долу обстоятелства.

Несъмнено е, че подсъдимият К. е съзнавал и е знаел за обстоятелството, че свидетелството му за управление на МПС е отнето още на 11.02.2016 г., когато със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 16-0892-000033/11.02.2016 г., на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, му била наложена санкцията – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 6 /шест/ месеца, която реално довела и до незабавното му отнемане. С Наказателно постановление /НП/ № 16-0892-000092/31.03.2016 г. на подсъдимия били наложени административни наказания по чл. 174, ал. 1 от ЗДвП - глоба в размер на 500 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, което наказание лишаване от правоуправление било изпълнявано за периода 10.02.2016 г. - 10.08.2016 г. След тези наказания още на няколко пъти К. е бил наказван по административен ред за нарушения на правилата за движение по пътищата, за които са му налагани наказания „лишаване от право да управлява МПС“ по такъв начин, че той до датата на престъплението - 26.01.2020 г., перманентно е бил с отнето свидетелство за управление на МПС, считано от 10.02.2016 г.. Всички посочени при излагане по - горе на фактическата обстановка

наказателни постановления, актове и заповеди имащи отношение към съставомерността на деянието на подсъдимия, са били връчени на подсъдимото лице, били са влезли в сила преди датата на престъплението - 26.01.2020 г., от което пък следва, че К. е имал знанието както за вида и характера на описаните в тези книжа/документи нарушения по ЗДвП, така и за наложените му наказания, респективно дължал е поведение съобразено с наказанията „лишаване от право да управлява МПС“.

Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че настоящият състав на Великотърновския апелативен съд не констатира да са били допуснати и съществени нарушения на процесуалните правила, които да разкриват наличие на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Обективно липсват нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2-4 от НПК, както и такива по чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения К. М. К. и на упълномощения му защитник адвокат Р. Д. Б. от АК - Габрово за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 96/2022 г. по описа на Окръжен съд гр. Габрово и отмяна на Присъда № 260035 от 24.06.2021 г. постановена по НОХД № 605/2020 г. на Районен съд град Габрово.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____